

Şark

Mehmet Âkif Ersoy

Şark — Mehmet Âkif Ersoy

İlk yayın: Safahat 7. kitap Gölgeleler (1933); şiirin altında: İstanbul, 19 Eylül 1334 (1918)

Mehmet Âkif Ersoy 1936 yılında öldü. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 27. maddesi uyarınca eserin özgün metni kamu malıdır.

Metin, Vikikaynak (tr.wikisource.org) aktarımından alınmıştır:
<https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Şark&oldid=140604> (revizyon 140604). Bu aktarım Creative Commons Atıf-AynıLisanslaPaylaş 4.0 (CC BY-SA 4.0) lisansı ile paylaşılır; bu PDF de aynı lisansla serbestçe paylaşılabilir.

pdfkitaphane.com

Musallat, hiç göz açtırmaz da Garb'ın kanlı kâbusu,
Asırlar var ki, İslam'ın muattal, beyni, bâzusu,
“Ne gördün, Şark'ı çok gezdin? ” diyorlar. Gördüğüm yer yer

Harap iller, serilmiş hânümanlar, başsız ümmetler,
Yıkılmış köprüler, çökmüş kanallar, yolcusuz yollar,
Buruşmuş çehreler; tersiz alınlar; işlemez kollar;
Bükülmüş beller, incelmiş boyunlar, kaynamaz kanlar,
Düşünmez başlar, aldırılmaz yürekler, paslı vicdanlar;
Tegallüpler, esaretler, tahakkümler, mezelletler;
Riyâlar, türlü iğrenç iptilâlar, türlü illetler;
Örümcek bağlamış, tütmez ocaklar; yanmış ormanlar;
Ekinsiz tarlalar, ot basmış evler, küflü harmanlar;
Cemaatsiz imamlar, kirli yüzler, secdesiz başlar;
“Gazâ” nâmiyle dindaş öldüren biçare dindaşlar;
Ipıssız âşîyanlar; kimsesiz köyler; çökük damlar;
Emek mahrumu günler; fikr-i ferdâ bilmez akşamlar! ...

Geçerken, ağladım geçtim; dururken ağladım durdum;
Duyan yok, ses veren yok, bin perişan yurda başvurdum.
Mezarlar, âhiretler, yükselen karşımda dûradûr;
Ne topraktan güler bir yüz, ne göklerden güler bir nûr?
Derinlerden gelir feryadı yüz binlerce âlâmin;
Ufuklar bir kızıl çember, bükük boynunda İslâm'ın!
Göğüsler hırlayıp durmakta, zincirler daralmakta;
Bunalmış kalmış üç yüz elli milyon, cansa gırtlakta!
İlâhi! Gördüğüm âlem mi insaniyetin mehdi?
Bütün umranı tarihin bu çöllerden mi yükseldi?
Şu zâirsiz bucaklar mıydı Vahdaniyetin yurdu?
Bu kumlardan mı, Allah'ım, nebiler fışkırıp durdu?
Henüz tek berk-ı iman çakmadan cevvinde dünyanın,
Bu göklerden mi, Yârap, coştı, sağnak sağnak, edyanın?
Serendip'ler şu sahiller mi, cûdiler bu dağlar mı?
Bu iklimin mi İbrahim'e yol gösterdi ecramı?
Haremler, beyt-i Makdisler bu topraktan mı yoğruldu?
Bu vâdiler mi dem tuttukça bihûş etti DÂVÛD'u?
Hirâ'lar, Tûr-u Sinâ'lar bu afakın mı şehkârı?
Bu taşlardan mı, yer yer, taşıtı Ruh-ullah'ın esrarı?

Cihanın garb'ı vahşet-zâr iken, Şark'ında karnak'lar,
Haremler, Sedd-i Çinler, Tak-ı Kısra'lar, Havernaklar,
İrem'ler, Sûr-u Bâbil'ler semâ-peymâ değil miydi?
O maziler, İlâhi, bir yıkık rüyâ mıdır şimdi?
Ne yapsın, nâ-ümid olsun mu Şark'ın intibahından?
Perişan rûhumuz, hâip, dönerken Bâr-gahından?

Bu haybetten usandık biz, bu hüsrân artık elversin!
İlâhî, nerde bir nefhan ki, donmuş hisler ürpersin,
Serilmiş sineler, kâbusu artık silkip üstünden.
“HAYAT ELBETTE HAKKIMDIR!” desin, dünya “DEĞİL!” derken-